

Arrest

nr. 237 140 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, dient op 5 december 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 oktober 2019 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 6 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Eritrese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Tigrinya etnie. U bent geboren op 20 februari 1990 in Asmara, waar u uw hele leven woonde. U huwde op 11 januari 2009. Uw echtgenoot verliet in 2010 op illegale wijze Eritrea. Zelf verliet u Eritrea het begin van het jaar 2013. U reist via Soedan, Libië, Italië en onbekende landen naar Denemarken. U wordt door de Deense autoriteiten echter gedeporteerd naar Italië. In Italië dient u in juli 2016 een verzoek tot internationale bescherming in. U werd gehoord en na beoordeling van uw verzoek werd u de vluchtelingenstatus toegekend rond de maand april 2017.

U verblijft van juli 2016 tot maart 2018 in Bari, waar u huisvesting verkrijgt dankzij hulporganisaties. U kreeg van de Italiaanse autoriteiten zelf echter geen huisvesting toegekend. U had ook geen vast werk, maar u kapte wel regelmatig iemands haar. In maart 2018 verkiest u zich bij uw man te voegen die zich op dat moment in België bevindt. U dient op 5 december 2018 een verzoek tot internationale bescherming in

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een Italiaans reisdocument, een Italiaanse verblijfsvergunning, Eritrese identiteitsdocumenten en huwelijksdocumenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

*Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen, u verkreeg immers de **vluchtelingenstatus in Italië** (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 30/10/2019 (verder notities CGVS), p. 3). U legde eveneens een Italiaans reisdocument neer waaruit blijkt dat u de vluchtelingenstatus toegekend werd.*

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

*In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Italië hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Italië gelden. In het bijzonder verklaart u dat u **geen huisvesting kreeg van de Italiaanse autoriteiten** (notities CGVS, p. 9-10), dat **er niet veel werk is** (notities CGVS, p. 7). U verklaart eveneens dat de autoriteiten niet geven om jullie (vluchtelingen) (notities CGVS, p. 10)*

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Italië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart dat u Italië verlaten heeft omdat uw leven daar een echte uitdaging was (notities CGVS, p. 8) en omdat u zich bij uw man – die zich op dat moment in België bevond – wou voegen. U verklaart dat u geen werk (notities CGVS, p. 7) of huisvesting kon krijgen via de Italiaanse autoriteiten (notities CGVS, p. 9-10), maar enkel via liefdadigheidsorganisaties (notities CGVS, p. 6). U haalt enkel **(algemene economische) levensomstandigheden en uw familiale situatie** aan als reden van uw vertrek uit Italië. U verklaart dat **er in Italië niet veel werk is** (notities CGVS, p. 7). Verder weet u enkel dat het onmogelijk is om huisvesting te bekommen via de autoriteiten (notities CGVS, p. 9), maar werd u toen verteld dat er reeds vele vluchtelingen zijn die al lang geleden in Italië aankwamen die ook geen huis of appartement kregen. Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat u gedurende uw verblijf in Italië steeds onderdak kreeg via hulporganisaties (notities CGVS, p. 6-7). U kreeg daarenboven wekelijks een geldbedrag om uw eten te kopen. Aangezien u diverse hulporganisaties kent door uw verblijf in Italië, kan u deze opnieuw aanspreken indien u terugkeert naar dit land waar u de internationale bescherming reeds toegekend werd.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Italië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u neergelegde documenten, nl. een Italiaans reisdocument, een Italiaanse verblijfsvergunning, Eritrese identiteitsdocumenten en huwelijksdocumenten, kunnen het voorgaande niet wijzigen.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig

zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Wat betreft uw wil om zich bij uw man in België te voegen, kan worden verwezen naar de hiertoe bedoelde procedure via de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikel 20 en vlg. van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); de artikelen 4,18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Na het citeren van de desbetreffende wettelijke bepalingen ontwikkelt zij het middel als volgt.

“In de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat uit het administratieve dossier blijkt dat de eiser een internationale bescherming heeft verkregen in Italië, in het bijzonder het vluchtelingenstatuut. Verwerende partij stelt in het algemeen dat het statuut geldig blijft zolang het nodig is om te beschermen en de hernieuwing slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, volgens de Kwalificatierichtlijn. Men stelt echter vast dat geen enkel stuk in het administratief dossier wordt toegevoegd dat enige betrekking heeft op het nagaan van het bestaan van een dergelijke internationale bescherming in Italië. De enige desbetreffende informatie vloeit uit de mondelinge verklaringen van verzoekster en haar reisdocument (dus niet de verblijfsvergunning in se). Er worden echter geen eurodac-documenten of enige communicatie met Italië toegevoegd waardoor het nagaan van de informatie van verwerende partij onmogelijk is. Bijgevolg is de verwerende partij niet voldoende nagegaan welke soort vergunning verzoeker heeft gekregen in Italië, noch wat de exacte geldigheid hiervan is en of vernieuwing eventueel mogelijk is. De enige informatie waarop verwerende partij zich wellicht steunt zijn de verklaringen van verzoekster tijdens haar verhoor: Zij verklaarde tijdens haar verhoor dat:

Papieren, attesten, documenten?

Mijn documenten zijn al bij hen. Ik heb mijn Italiaanse paspoort al afgegeven.

Sinds wanneer heb ie een Italiaans paspoort?

Ik ben in Italië geweest gedurende 1 jaar en 7 maanden.

Wanneer was je in Italië?

In 2015.

Waar verbleef je in Italië?

Bari.

Wat was je statuut in Italië?

Ja, vluchtelingenstatus.

Men heeft geen informatie over de mogelijkheden of maatregelen omtrent het vernieuwen van deze titel en heeft dus geen zekerheid over het langdurige en permanente karakter van deze verblijfstitel zoals die van de vluchtelingenstatus in België. Men krijgt geen garantie over het feit dat verzoekster opnieuw van haar statuut zou kunnen genieten in geval van terugkeer naar Italië, na het land reeds te hebben verlaten. Men benadrukt dat in de bestreden beslissing daarnaast stereotiep het blijvende voordeel in hoofde van verzoeker wordt aangehaald om de vluchtelingenstatus van België aan te vragen, terwijl deze procedure ondergeschikt is aan tal van voorwaarden die niet vervuld zijn in het geval van verzoekster. Hoewel de bewijslast volledig op verweerster berust inzake het bewijs van de effectieve verblijfstitel van verzoeker (arrest RW 30.03.2017 n°184 884), vinden wij geen enkel bewijs van deze verblijfsvergunning in het administratief dossier, noch enige informatie betreffende diens geldigheid. De bestreden beslissing steunt nochtans volledig op het bestaan van deze titel, krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ».

Zij vervolgt haar betoog door te stellen dat “Artikel 57/6, §3, al. 1, 3° van de vreemdelingenwet, die het artikel 33, §2, al. 1, a) van de richtlijn 2013/32 omzet, geeft de mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming onontvankelijk te verklaren om het enige motief dat een internationale bescherming aan betrokkene in een andere lidstaat toegekend werd. Dit betekent niet dat het CG VS kan het doen, zonder na te kijken of de internationale bescherming die door die andere lidstaat toegekend werd, de voorwaarden van artikel 20 en v. van richtlijn 2011/95 vervult en dat, bijgevolg, de fundamentele rechten van betrokkene, zoals toegang tot woning, voedsel, medische zorgen en tewerkstelling, niet gerespecteerd worden. In zijn arrest Ibrahim, Sharqawie.a. et Magamadov van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 et C-428/17), heeft het Europese Hof van Justitie (hierna HvJ) voor recht gezegd moet het CGVS analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houdend met eventuele kwetsbare groepen” en citeert vervolgens paragrafen 86 tot en met 90 van dit arrest.

Met betrekking tot de kwetsbaarheid van de eiser stelt zij dat “Artikel 90 van het hogervermeld arrest van het HvJ stelt dat er rekening moet gehouden zijn met de situatie van afhankelijkheid van de vreemdeling om de zwaarwegendheid van de tekortkomingen te analyseren. In casu, vindt de eiser zich wel in een situatie van kwetsbaarheid en afhankelijkheid. Men herinnert tegenpartij eraan dat verzoekster een alleenstaande vrouw is en een kind heeft van zeer jonge leeftijd, geboren in februari 2019. De eiser heeft dit bij haar persoonlijke onderhoud geuit, zonder dat dit in rekening werd genomen in de analyse van de toepassing van het artikel 57/6 van de vreemdelingenwet”.

Met betrekking tot haar situatie in Italië stelt verzoekster dat “De eiser heeft uitgelegd, in het kader van haar asielaanvraag, dat zij niet in Italië kon verblijven, ondanks zij over een internationale bescherming beschikt, omdat zij daar over geen afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen kon krijgen. Zij legt uit dat zij: Geen toegang had tot werk; Geen toegang had tot taallessen; Geen toegang had tot huisvesting. Dit kwam meermaals aan bod tijdens het interview” en citeert vervolgens verschillende passages uit pagina's 7 tot en met 11 van het gehoorverslag CGVS.

Zij argumenteert vervolgens: “Men begrijpt op basis van de verklaringen van verzoekster dat zij geluk had en enige hulp verkreeg van plaatselijke organisaties, maar niets vanwege de Italiaanse autoriteiten. De verleende hulp kan dus niet als stabiel of vast worden beschouwd. De hulp wordt niet automatisch verleend en er bestaat geen reglementair kader. Men wordt geholpen indien men geluk heeft een plaatselijke organisatie aanwezig is in de regio... Het verkrijgen van basisbehoeften kan niet als voldoende worden beschouwd indien deze zodanig willekeurig is. De eiser bevond zich in een kwetsbare situatie, zonder toegang tot een gepaste werk of sociale steun, en bijgevolg zonder mogelijkheid om voor haarzelf en haar kind te zorgen. Verwerende partij beperkt zich om op een stereotiepe manier telkens te vragen of verzoekster zelf de moeite heeft gedaan om een appartement te zoeken, om werk te zoeken, om hulp te vragen, enz. Dit getuigt van een uiterst beperkte en kortzichtige analyse zonder enige inrekeningname van de specifieke situatie van verzoekster. Zij legt meermaals uit dat door de preciaire sociale en financiële situatie, elke administratieve stap, of het nu voor werk is, of een onderkomen of taallessen, moeilijk was. Er wordt geen hulp geboden door de Italiaanse autoriteiten. Elke verplaatsing kost geld en was onmogelijk voor verzoekster.

Betreffende sociale steun, stelt inderdaad de AIDA rapport (AIDA, Country Report: Italy. 2018 update, april 2019, https://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_2018update.pdf) dat: Social security contributions in Italy are mainly provided by the National Institute of Social Security (Istituto Nazionale di Previdenza Sociale, INPS), the National Institute for Insurance against Accidents at Work (Istituto Nazionale Assicurazione Infortuni sul Lavoro, INAIL), municipalities and regions. The provision of social welfare is not conditioned on residence in a specific region but in some cases is subject to a minimum residence requirement on the national territory. This is namely the case for income support (Reddito di Cittadinanza), to be paid from 1 April 2019, which is subject to 10 years of residence on the national territory out of which at least 2 years ' uninterrupted residence. This can entail serious obstacles for beneficiaries of international protection in practice, more so after the entry into force of Decree Law 113/2018. according to which the registration at the registry office can only be obtained after the grant of a protection status (stuk 3, p. 148). Dit rapport stelt, betreffende die inschrijving: "Beneficiaries of international protection or special protection can apply for registration. Decree Law 113/2018 has repealed the rules governing civil registration (iscrizione anagrafica) of asylum seekers, 660 and stated that the residence permit issued to them does not constitute a valid title for registration at the registry office. Many organisations, including ASGI, have raised the discriminatory aspect of this rule which, by denying a subjective right to one single category of foreigners, asylum seekers, would violate the principle of equality enshrined by Article 3 of the Italian Constitution. In fact, the TUI, which was not amended, states that the registration of personal data and changes to such data for legally residing foreigners are carried out under the same conditions as Italian citizens" (p. 135). Het HvJ stelde, in zijn hogervermeld arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov: De eveneens door de verwijzende rechter vermelde omstandigheid dat personen die subsidiaire bescherming genieten in de lidstaat die de verzoeker een dergelijke bescherming heeft verleend, geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, die beantwoordt aan de in de punten 89 tot en met 91 van het onderhavige arrest genoemde criteria (§93). Het feit dat de eiser geen huisvesting kon vinden komt overeen met algemene informatie die bevestigen dat het bijna onmogelijk is voor vreemdelingen die over internationale bescherming beschikken om een huisvesting te kunnen vinden: "In Italy, beneficiaries of international protection face a severe lack of protection concerning accommodation. The reform of the reception system by Decree Law 113/2018, implemented by L 132/2018, provides a clear distinction between asylum seekers, accommodated of first reception centres and CAS, and beneficiaries of international protection, who have access to second-line reception" (AIDA report, stuk 3, p. 143). Dit verslag stelt dat indien er mogelijkheden zijn om in een "SIPROIMI", een netwerk voor begeleiding van erkende vluchtelingen, sinds de aankomst van de nieuwe regering in juni 2018, krijgen deze infrastructuur moeilijker de toestemming en financiering om nieuwe structuren te openen (p. 145). Sinds 27 december 2018, werd het besloten dat die steun beperkt is aan 6 maanden. Het kan niet gezegd worden dat de eiser geen moeite deed om een toekomst in Italië te bouwen, terwijl de eiser daar verschillende maanden verbleef, probeerde werk te vinden, meerdere keren probeerde hulp te krijgen, zonder begeleid te zijn. Het moet vastgesteld worden dat de instellingen in Italië niet aangepast zijn om aan de behoeften van vluchtelingen die kwetsbaar zijn te antwoorden. De beperkte toegang tot medische zorgen is ook door algemene objectieve informatie bevestigd: "Registration is valid for the duration of the residence permit and it does not expire in the renewal phase of the residence permit. 729 As highlighted by MSF in March 2016, problems related to the lack of accommodation and to the lack of a domicile for beneficiaries of international protection also affect the exercise of their right to medical assistance, as the renewal of the health card depends on the renewal of the permit of stay and many health services (such as the choice of a general doctor) are connected with the place of domicile given for the renewal of the residence permit" (AIDA, p. 148). AIDA verslag toont dat tijdens de behandeling van de procedure, geen analyse is van de kwetsbaarheid en bijzondere procedure noden (p. 107). Deze elementen tonen dat de eiser niet in Italië kan verblijven, aangezien zij daar over geen basis bestaansmiddelen kan beschikken en daar geconfronteerd zou zijn met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is opmerkelijk dat het administratieve dossier geen enige objectieve informatie inhoudt over deze elementen, zodat het duidelijk komt dat deze elementen die door de eiser aangevoerd, door de verwerende partij geanalyseerd werden.

Tenslotte onderstreept men de weinige zorg die verwerende partij gebruikt heeft in dit dossier om haar analyseplicht correct uit te voeren. Verzoekster krijgt slechts een minuut de tijd om haar asielmotieven uit de doeken te doen.

Slechts twee vragen worden hierover gesteld en er wordt geen kans gegeven om een vrij relaas uit te voeren. Verzoekster werd slechts een uur lang ondervraagd, wat onvoldoende is om haar kwetsbaarheid, asielrelaas en effectieve bescherming in Italië grondig na te gaan. Het administratief dossier van verwerende partij bevat zelfs een andere beslissing van een andere asielzoeker die geen enkele band heeft met verzoekster. Het gebrek aan nauwkeurigheid en zorgvuldigheid in dit dossier is duidelijk.”

Verzoekster vraagt, in hoofdde, de beslissing van niet-ontvankelijk verzoek van internationale bescherming van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 6 november 2019 te hervormen en haar het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te vernietigen of de beslissing te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van CGVS, dd. 6.11.2019;
2. Document pro deo.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatie richtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale

bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, punten 63-65, 67-70).

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*.

De parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

2.4. Beoordeling

2.4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Asielprocedure richtlijn. In een arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van 5 prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije. Op de vraag of artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoekster reeds subsidiaire bescherming is verleend in een andere lidstaat, wanneer de levensomstandigheden voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus in die andere lidstaat in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest, dan wel niet voldoen aan de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, zonder evenwel in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest; verklaart het Hof van Justitie voor recht:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

Het Hof herinnert ook aan de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en wijst er onder meer op dat *“[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88). Het Hof benadrukt verder dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof stelt hierover dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90) en dat *“Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)”* (HvJ, Ibrahim e.a., punt 91). Tenslotte stelt het Hof dat, gelet op het belang van het beginsel van wederzijds vertrouwen voor het gemeenschappelijk Europees Asielstelsel ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten artikel 33, lid 2, onder a) van de procedurerichtlijn toe te passen (HvJ, Ibrahim e.a., punt 92).

2.4.2. Verzoekster betwist de stelling van verwerende partij in de bestreden beslissing dat uit het administratief dossier blijkt dat zij het vluchtelingenstatuut heeft gekregen in Italië en dat dit statuut geldig blijft zolang het nodig is en dat hernieuwing slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden volgens de Kwalificatierichtlijn. Zij stelt dat in het administratief dossier geen eurodac dossier of enige communicatie met Italië is toegevoegd waardoor het niet mogelijk is de informatie van verwerende partij na te gaan en dat verwerende partij zich wellicht enkel steunt op de verklaringen van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wel een document getiteld *“Eurodac Search Result”* dd. 21 november 2018 bevat (zie administratief dossier, stuk 13, landeninformatie), maar dat dit op zich geen uitsluitel biedt over verzoeksters status in Italië, aangezien de kolom ‘mark status’ leeg is. Uit het administratief dossier blijkt evenwel ook dat verzoekster haar originele reistitel heeft neergelegd uitgereikt door de Italiaanse staat, dat geldig is van 25 mei 2017 en 6 maart 2022 en waarop als nationaliteit vermeld is *“titolare di status di rifugiato”* en dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud zelf verklaart dat zij de vluchtelingenstatus heeft bekomen in Italië en dat zij ongeveer rond de maand april 2017 de vluchtelingenstatus samen met een Italiaans paspoort heeft gekregen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6). Verder legt verzoekster ook een kopie neer van haar Italiaanse verblijfsvergunning, die eveneens op 6 maart 2022 vervalst. Naar het oordeel van de Raad staat hierdoor onomstotelijk vast dat verzoekster de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster ten onrechte voorhoudt dat verwerende partij zich wellicht enkel steunt op de verklaringen van verzoekster, nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt *“u legde eveneens een Italiaans reisdocument neer waaruit blijkt dat u de vluchtelingenstatus toegekend werd.”* De Raad wijst er op dat uit artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn volgt dat verblijfsvergunningen uitgereikt aan personen die internationale beschermingsstatus genieten beperkt zijn in de tijd en hernieuwbaar. Evenwel is dat niet het geval voor de toegekende (vluchtelingen of subsidiaire beschermings-) status die in principe geldig blijft zolang de nood aan internationale bescherming blijft bestaan en die slechts kan worden ingetrokken of beëindigd indien de voorwaarden in artikel 14 dan wel artikel 19 van de Kwalificatierichtlijn vervuld zijn, waarbij de bewijslast bij de overheid ligt, en mits het naleven van een aantal procedurele waarborgen, waaronder het recht om gehoord te worden en toegang tot een effectief rechtsmiddel (zie artikelen 44 t.e.m. 46 van de Asielprocedurerichtlijn). De Raad stelt vast dat niet uit het administratief dossier blijkt, noch door verzoekster wordt aangetoond, dat deze status werd ingetrokken of opgeheven of dat de Italiaanse wetgeving op dit vlak strijdig zou zijn met de verplichtingen onder het EU asielacquis.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster geen informatie verstrekt waaruit blijkt dat personen die voorheen een internationale beschermingsstatus hebben verworven in Italië, die dit land verlaten hebben maar wiens verblijfsvergunning ondertussen verstreken is, als dusdanig ernstige problemen zouden ondervinden om een nieuwe verblijfsvergunning te bekomen of deze te verlengen.

2.4.3. Met betrekking tot de levensomstandigheden van verzoekster in Italië, stelt de bestreden beslissing het volgende: *“U verklaart dat u Italië verlaten heeft omdat uw leven daar een echte uitdaging was (notities CGVS, p. 8) en omdat u zich bij uw man – die zich op dat moment in België bevond – wou voegen. U verklaart dat u geen werk (notities CGVS, p. 7) of huisvesting kon krijgen via de Italiaanse autoriteiten (notities CGVS, p. 9-10), maar enkel via liefdadigheidsorganisaties (notities CGVS, p. 6). U haalt enkel (algemene economische) levensomstandigheden en uw familiale situatie aan als reden van uw vertrek uit Italië. U verklaart dat er in Italië niet veel werk is (notities CGVS, p. 7). Verder weet u enkel dat het onmogelijk is om huisvesting te bekomen via de autoriteiten (notities CGVS, p. 9), maar werd u toen verteld dat er reeds vele vluchtelingen zijn die al lang geleden in Italië aankwamen die ook geen huis of appartement kregen. Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat u gedurende uw verblijf in Italië steeds onderdak kreeg via hulporganisaties (notities CGVS, p. 6-7). U kreeg daarenboven wekelijks een geldbedrag om uw eten te kopen. Aangezien u diverse hulporganisaties kent door uw verblijf in Italië, kan u deze opnieuw aanspreken indien u terugkeert naar dit land waar u de internationale bescherming reeds toegekend werd.”*

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster steeds onderdak kreeg van hulporganisaties, stelt de Raad vast dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS verklaart dat zij in Bari, waar zij verbleef geen vast adres had en drie maanden in een klooster heeft gewoond en er samen leefde met andere vluchtelingen en dat ze er 25 euro per week kregen voor eten (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7) en dat zij nadat ze haar status kreeg zes maanden kon verblijven bij een andere organisatie, Polignano Mare (*idem*).

Ze verklaart verder dat ze geen eigen huisvesting kon vinden omdat ze geen werk kon vinden hoewel ze op allerlei manieren geprobeerd heeft om werk te krijgen (*idem*). Verder verklaart ze dat een taal cursus volgde bij de zusters waar ze verbleef maar dat ze daarna niet genoeg geld had om een cursus te volgen en dat “*we hebben zelfs gevraagd om naar de kampen te gaan maar we waren niet toegelaten om naar de kampen te gaan, laat staan huisvesting*” (notities, p. 9).

De Raad stelt met verzoekster vast dat zij wel degelijk pogingen heeft ondernomen om huisvesting en werk te vinden maar dat zij voor huisvesting volledig aangewezen was op hulporganisaties en dat zij, gevraagd wat ze zou vrezen als ze terug zou gaan naar Italië antwoordt “*Teruggaan naar Italië betekent dat ik op straat moet blijven, waar veel drugsdealers zijn, en dronkaards. Ik heb nu een baby, het was al moeilijk genoeg voor mezelf*” (notities, p. 10). Ook in de verklaring bij DVZ stelt zij dat zij niet terug wil naar Italië omdat zij er geen slaapplek heeft en “*we slapen in kerken, ik heb 3 maanden samen met nonnen in een klooster geslapen. Ik krijg ook geen opvang. Zeker nu ik 8 maanden zwanger ben ik het moeilijk voor mij*” (administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 33).

Verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar levensomstandigheden in Italië worden ondersteund door de landeninformatie die verzoekster bijbrengt. Zo blijkt uit AIDA, “*Country Report: Italy, Update 2018*”, April 2019, dat door verzoekster wordt geciteerd dat er ernstige hinderpalen zijn voor personen met internationale bescherming in Italië om een sociale bijstandsuitkering te krijgen, zoals 10 jaar verblijf op het grondgebied, waarvan minstens 2 jaar ononderbroken verblijf (p. 148); dat hervormingen in het opvangsysteem, waaronder de maatregel dat personen met internationale bescherming slechts tot zes maanden nadat ze status verkregen hebben in de opvangcentra mogen blijven ertoe geleid hebben dat deze groep dakloosheid en armoede riskeert, onder meer in Bari, waar verzoekster verbleef (p. 144). Ook toegang tot medische zorgen is volgens het rapport precair in geval personen met internationale beschermingsstatus geen domicilie hebben aangezien de hernieuwing van de gezondheidskaart afhangt van de hernieuwing van de verblijfsvergunning en vele medische diensten verbonden zijn met de domicilie (p. 148). Verder blijkt uit het rapport dat personen die internationale bescherming genieten “*face a severe lack of protection concerning accommodation*” (eigen vertaling: worden geconfronteerd met een ernstig gebrek aan bescherming met betrekking tot huisvesting”), dat de huisvesting van personen die een internationale beschermingsstatus hebben gekregen in het SIPROIMI-netwerk dat bestemd is voor niet-begeleide minderjarigen en personen met internationale bescherming beperkt is tot zes maanden na toekenning van het statuut (AIDA rapport, p. 146).

De Raad wijst er op dat het AIDA rapport die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt op zich niet volstaat om vast te stellen dat elke persoon die internationale bescherming kreeg in Italië en er terugkeert het risico loopt op een schending van artikel 4 van het Handvest zoals werd gedefinieerd door het Hof van Justitie. Evenwel kan niet worden ontkend dat uit het rapport blijkt dat personen met een internationale beschermingsstatus zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met dakloosheid, belemmeringen met betrekking tot het bekomen van sociale voordelen en de toegang tot de gezondheidszorg.

Voor zover uit verzoeksters verklaringen niet zou blijken dat de drempel van zwaarwegendheid zoals vastgelegd in het arrest *Ibrahim e.a.* bereikt was in het geval van verzoekster toen zij in Italië verbleef, blijkt uit haar verklaringen in elk geval dat zij zich in een zeer precaire situatie bevond.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster een zeer jonge zoon heeft, die geboren is in België op 14 februari 2019, en dus een alleenstaande moeder met een kind is en onder de definitie van kwetsbare persoon in artikel 1 § 1, 12° van de Vreemdelingenwet valt. De Raad stelt ook vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud verzoekster enerzijds verklaart dat haar echtgenoot als vluchteling in het Verenigd Koninkrijk verblijft (notities, p. 4-5) en later tijdens het persoonlijk gehoor verklaart dat haar man “*al hier in dit land was*” toen zij van Italië naar België reisde en hij nooit asiel heeft aangevraagd in België (notities, p. 8). Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat haar echtgenoot op dit ogenblik in het Verenigd Koninkrijk verblijft en dat zij niet geprobeerd heeft hem te vervoegen in het Verenigd Koninkrijk omdat zij, nadat zij vanuit Libië naar Italië was gereisd, niet opnieuw een dergelijke traumatische ervaring wou meemaken. Uit het administratief dossier blijkt dat zij een kopie van een huwelijksakte neergelegd heeft bij de indiening van haar verzoekschrift (administratief dossier, map documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 12) en dat de bijlage 26 van verzoekster vermeldt “*+ 1 enfant, H.A., E. né à Liège le 14/02/2019*” (administratief dossier, stuk 14).

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van een geboorteakte van verzoeksters zoon, afgeleverd door het Departement des Affaires citoyennes van de stad Luik op 26 maart 2019 heeft toegevoegd aan het administratief dossier door middel van een brief aan de Raad van 14 januari 2020.

De Raad stelt vast dat uit het dossier niet blijkt dat de echtgenoot van verzoekster een verblijfstitel heeft in Italië, noch dat door verwerende partij betwist wordt dat haar echtgenoot zich in het Verenigd Koninkrijk bevindt, zodat zij in geval van terugkeer naar Italië, in elk geval gedurende de periode die noodzakelijk zou zijn om gezinshereniging met haar echtgenoot aldaar te verkrijgen of zich bij haar echtgenoot in het Verenigd Koninkrijk te voegen, als alleenstaande moeder met een zeer jong kind beschouwd moet worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op elementen die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). Een zorgvuldig handelende overheid dient haar beslissing te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat zij op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot haar besluit komt (RvS 22 maart 2010, nr. 202 182).

De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt rekening gehouden met het feit dat zij een baby heeft en dus met haar specifieke kwetsbaarheid als alleenstaande moeder en dat de geboorte van haar zoontje zelfs niet wordt vermeld. Noch wordt in de bestreden beslissing onderzocht in welke mate dit een impact zal hebben op de mogelijkheid voor verzoekster om in haar elementaire behoeften en die van haar zoon te voorzien. Waar verzoekster aanvoert dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft vermeld dat zij een alleenstaande vrouw is en een kind heeft van zeer jonge leeftijd dat geboren is in februari 2019 en dat dit niet in rekening werd gebracht in de analyse van de toepassing van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de geboorte van verzoeksters zoontje, dat haar zoontje aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud en dat zij uitdrukkelijk verklaart dat ze nu een baby heeft en dat het al moeilijk genoeg was voor zichzelf en dat ook haar advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud opmerkt dat op straat wonen met een baby van een jaar een mensenrechtenprobleem is (notities, p. 10). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de elementen van de bestreden beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld nu de bestreden beslissing geen rekening houdt met een cruciaal element in het dossier, met name feit dat verzoekster een alleenstaande moeder is met een zeer jong kind en de kwetsbaarheid die hier mogelijk uit voortvloeit mede in het licht van de door verzoekster aangebrachte landeninformatie en verzoeksters verklaringen. Hieruit blijkt de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en het feit dat de Raad onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot een hervorming of bevestiging van de bestreden beslissing. De verwerende partij dient bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming rekening te houden met het kwetsbaar profiel van verzoekster, als alleenstaande moeder met een zeer jong kind, en dient zich ervan te vergewissen dat zij in staat is om zich in Italië de nodige hulp toe te eigenen en in haar elementaire levensbehoeften en die van haar kind te voorzien, temeer nu uit haar verklaringen en de beschikbare landeninformatie blijkt dat de toegang tot huisvesting en sociale bijstandsuitkeringen voor personen met een internationale beschermingsstatus problematisch kan zijn.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 november 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET